

Д' отруямъ моя невѣста;
Невѣста съ пакъ на'ожде,
А майка не съ на'ожде.“
Тогай майка съ рашенила,
Си купи люта отвора
Тà си дойде, тà си отру
Си отру млада невѣста;
Какъ ѿ даде отрувачка,
Вода истури, стомни скърши.
Съ провикна невѣста-та:
„Стоянь, моя първа любовь!
Що скоро на мен' съ насити;
Отъ бога да найде майка ти,
Що ми даде люта отвора;
Скоро вода, или вино!“
Ми съ спуци млади Стоянь,
Стомна баратъ, стомна нематъ,
Вода баратъ, вода нематъ,

Вино бърка, не съ найде.
Съ спуци отъ нова-та чешма,
Си свали капа отъ глава,
Си наполни студна вода;
Дури да си дойде дома,
Нель умрела невѣста-та.
Ка си виде млади Стоянь,
Тà си юзе остро ноже,
Тà съ удри въ клето скърце;
На место-то душа дало,
Едношъ само проговори:
„Отъ бога, мале, да найдешъ!
Находи съ, нашири съ,
Кат' безъ снаха и безъ сина;
Ка ке плаче нейна майка,
Ка ке плаче за невѣста,
И ти да плачишъ за сина.“

256.

Мори Недо, бѣла Недо!
Ветеръ дѹе натъ село-то,
Роса роситъ потъ село-то,
Чума мріе низъ село-то.
'Си-те чуле разбегале,
Бѣла Неда не ꙗ чула,
Не ꙗ чула, ни разбрала.
Неда ткае тенко платно
Тенко платно, бѣлъ бурунджукъ,
Кенаръ *) клада сухо злато.
Тогай веле нейна майка:
„Мори Недо, бѣла Недо,
Бѣла Недо, мило чедо!
Даль си чула и разбрала
Чума біе у село-то,
'Си-те чуле разбегале,
Айде, Недо, да бегаме,
Дан' загинишъ още млада

Още млада и зелена,
На младосъ ненаситена,
На рухо ненасосена,
На 'оро ненаиграна.“
Тогай веле бѣла Неда:
„Бегай, мале, ясъ не бегамъ,
Ела вѣрно ти съ молямъ,
Ко ке умрамъ, моя мале,
Да направишъ натъ гроб-отъ ми,
Натъ глава шарена чешма,
На подзе високо дърво,
На подзе зеленъ кипарисъ.
Кой ке дойде, мила мале,
Вода да ми съ напіе,
И потъ сенка да ми седне,
И да рече богъ да прости
Тая душа що загина.“

*) Кенаръ-крайща; или жица на платно-то.